

Foreningen. Man nægtede ham med andre Ord Ret til Rejseunderstøttelse. Dette har medført Nedgang. Da Rejseforeningen saa, at det ikke gik længere paa den Maade, søgte den Samarbejde med de organiserede Arbejdere. Det er kommet i Gang, og vi haabe nu, at Antallet af Medlemmer i Rejseforeningerne er gaaet op, og at det Samarbejde, som faktisk burde finde Sted mellem denne Organisation og Fagforeningerne, atter har kunnet finde Sted. Ærede Medlemmer ville altsaa se, at vi ikke behøve at lade os skræmme fra at give direkte Tilskud til arbejdsløse, thi vi staa jo faktisk midt i og have i mange Aar staaet midt deri. Den omtalte Paragraf, som stødte Fagforeningerne fra sig, blev saa ved Samarbejdet ændret paa den Maade, at den kom til at hedde: Naar han under normale Forhold bevislig ikke kan faa Arbejde i sit Fag i den By, hvor han søger Arbejde, kan han faa Understøttelse. Ved normale Forhold forstaar man, at der ikke er noget i Vejen paa en Arbejdsplads.

Hvis det foreliggende Lovforslag skulde tilsigte noget lignende som det, Rejseforeningerne i sin Tid tilsigtede gennemført ved deres Kasser, anser jeg — rimeligvis i Modsætning til den ærede Forslagsstiller — Forslaget for skadeligt for Arbejderne. Vort Forslag — undskyldt, at jeg omtaler det i Forbindelse med dette, men de ere saa tæt op ad hinanden, at det er vanskeligt at adskille dem, jeg kan det i alt Fald ikke — vort Forslag fik en ublid Behandling her i Tinget, idet man ganske rundt erklærede, at det ikke lod sig realisere paa den Maade, men maaske paa en anden Maade, den, som nu er kommen frem ved det tidligere i Dag behandlede Forslag. Hvis vi nu vare stædige, vilde vi jo erklære, at naar det ikke fremkom fra os selv, kunde vi ikke gaa med dertil. Men det gøre vi naturligvis ikke. Naar der fra andre Partier, ligegyldigt hvilke, fremkommer Forslag, der tilsigte at gavne Arbejderne, tage vi derimod, naturligvis forudsat, at Forslaget er alvorlig ment og Hensigten god og ærlig. Og jeg maa der lige som den ærede foregaaende Taler sige, at selv om jeg i Princippet er enig med den ærede Forslagsstiller og ogsaa ønsker, at Forslaget maa blive ført ud i Livet, kunde jeg dog ønske det underkastet adskillige endda ret væsentlige Ændringer i Enkeltighederne, som, hvis de bleve staaende, som de staa, vilde indeholde et helt andet Princip, end jeg ønsker, og end jeg fak-

tisk tror, den ærede Forslagsstiller selv vil have ind i Loven. Den ærede Forslagsstiller har sagt, at han har haft Sygekasseloven til Forbillede, og jeg maa rigtignok sige som den ærede foregaaende Taler, at det er kun til en vis Grad, thi hans Forslag fjerner sig i saa overmaade meget langt fra Sygekasseloven. Navnlig er det saa forfærdelig langt fra Sygekasselovens humane Syn paa dem, der skulle hjælpes, at naar jeg skulde karakterisere Bestemmelserne, navnlig i § 3, maatte jeg sige, at de ere overordentlig inhumane. § 1 indeholder det meget omtvistede Ord „uforskyldt Arbejdsløshed“, og det har den ærede Forslagsstiller sat i Gaaseøjne, idet han mener dermed at have karakteriseret Begrebet. Jeg giver den ærede foregaaende Taler Ret i, at en Definition ikke er saadan at løbe til, det er ikke nok at sætte Udtrykket i Gaaseøjne uden at sige, at der skal forstaaes det og det derved. Jeg fremhæver det stærkt, fordi heller ikke jeg ved uforskyldt Arbejdsløshed vil have forstaaet andet end den Arbejdsløshed, der faktisk er uforskyldt fra Arbejdernes Side, men dog vil jeg ikke have Loven praktiseret paa den Maade, man tidligere gjorde det i Rejseforeningerne. Jeg mener saaledes, at en Lønudsættelse er skellig Aarsag for en Arbejder til at forlade sit Arbejde. Han skal ikke være bunden til af Hensyn til en eventuel bestaaende Lov at lade sig misbyde for sin Arbejdskraft og arbejde for en Løn, der er lavere end den i Faget gældende og af Arbejdsgivere og Arbejderorganisationer vedtagne Løn. Hvis man drager saadanne Tilfælde ind under Kategorien „uforskyldt Arbejdsløshed“, er jeg med, i modsat Fald ikke. Ligeledes mener jeg, at naar der paavises Arbejde, og man byder en Pris, der er mindre end den i Faget gældende, skal vedkommende have Ret til at nægte at modtage dette Arbejde; det er uforskyldt Arbejdsløshed, naar han nægter at modtage et Arbejde, for hvilket man byder ham en Pris, der er under den for Markedet gældende. Ligeledes mener jeg, at naar en Strejke er sluttet, maa den, som da ikke kan komme i Arbejde, fordi der intet Arbejde er, komme ind under Kategorien uforskyldt Arbejdsløshed. Ligeledes mener jeg ogsaa, at en mandlig eller kvindelig Arbejder, som har været syg, ikke af den Grund skal kunne udelukkes fra Hjælp som arbejdsløs, naar vedkommende i øvrigt er arbejdsdygtig.

Jeg har nævnt nogle Tilfælde, som